

ŠEIMYNA

NR. 147
VI EILINIS
SEKMADIENIS
2025 02 16

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Vieniems tu būsi per didelis, todėl jie atidės tavo vėlesniam laikui ir sugrįš, kai paūgės... Kitiems tu būsi pernelyg mažas... Jų spaudimas kažkurį akimirką paveiks tavo taip stipriai, kad tu bandysi greitai paūgėti ir net pradėsi trūkinėti per siūles, tačiau tai pavyks tik trumpam, kol būsi bandomas...

Kažkam su tavimi bus pernelyg karšta, kažkam – pernelyg šalta. Jie bandys įtikinti tave, kad tai tu kaltas, nes tavęs visada arba “pernelyg“, arba “nepakankamai“, tačiau visa tai kvailystės, arba tiesiog mūsų žaidimai...

Tavęs yra pakankamai. Ir – pakaka tik tavęs, kad gyventum savo tikrą gyvenimą ir būtum kažkam savu, kai vieną dieną tu su kažkuo tiesiog sutapsi.

Ir..., kai tas “kažkas“ sutaps su tavimi... Va tada ir pajusi gyvenimą ar buvimą savimi, jaučiant, kad esi laimingas toks, turėdamas ar neturėdamas.

Atsitiktinumų nėra. Tai tavo kelio dalis.

Kodėl viskas vyksta būtent taip? Atsakymas ateis vėliau, kai pradėsi aiškiau matyti. Patikėk, viskas prasideda laiku ir laiku baigiasi. Nematomų persipynimų pasaulyje, kur svarbi kiekviena gija, viskas turi gilią prasmę.

Taip, dabar daug kas gali atrodyti chaotiška ir nesuprantama. Galbūt tai tarsi kelio išvalymas nuo to, kas nereikalinga, kad būtų vietos naujai dienai.

Galima ilgai ginčytis, įrodinėti, priešintis. Tačiau yra vienintelis atsakymas: “Taip reikia. Kodėl? – supras. Gal rytoj ar šiek tiek vėliau.”

Naujoji aušra vieną rytą užlies tavo gyvenimą šviesa. O dabar užsiimk savimi. Padaryk tai, apie ką seniai galvojai, bet atidėliojai. Tai galbūt išlyginti skalbinius. Tada ateina ramybė ir supratimas, kad viskas savu laiku ir baigiasi taip pat laiku. Suprasi, ką reiškia: “Tu reikalingas ten, kur dabar esi.” Kantrybės!

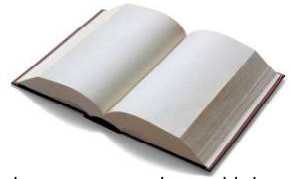
“Džiaukitės ir linksminkitės, – sako Viešpats, –
nes jūsų laukia gausus atlygis danguje.” Lk 6, 23

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jer 17, 5–8; Ps 1, 1–4 ir 6; 1 Kor 15, 12. 16–20

Psalms atliepas

Laimingas žmogus, viltis į Viešpatį sudėjęs.

Evangelija pagal Luką (6, 17. 20–26)

Jėzus nužengė su Dvylika nuo kalno ir apsistojo lygioje vietoje. Ten buvo gausus jo mokinių būrys ir didelė daugybė žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir Sidono pajūrio.

Tuomet, pakėlęs akis į savo mokinius, Jėzus prabilo: „Palaiminti jūs, vargdieniai, nes jūsų yra Dievo karalystė. Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės. Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekenčia, atstumia, niekina ir atmeta kaip blogą jūsų vardą dėl Žmogaus Sūnaus. Džiaukitės tą dieną ir linksminkitės, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise jų protėviai darė pranašams“.

„Bet vargas jums, turtuoliai, nes jūs jau atsiėmėte savo paguodą. Vargas jums, kurie dabar sotūs, nes būsite alkani. Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes jūs liūdėsite ir verksite. Vargas jums, kai visi žmonės jus giria, nes ir jų protėviai lygiai taip gyrė netikrus pranašus“.

Evangelijos komentaras:

“O mano Viešpatie, pasaulio gėrybės, kurias esi man paskyręs, atiduok visas mano priešams. Ir visa, ką esi man numatęs būsimajame pasaulyje, atiduok mano draugams. Nes man užtenka Tavęs.” (Rabia Al-Adawiyya)

Jūs, vargdieniai, jūs alkstantys, jūs verkiantys, nekenčiami, atstumti, niekinami ir atmesti esate *maka, riai* (graikų k.) - palaiminti, laimingi! Mano, ir ko gero, daugelio mūsų įprastinė laimės samprata gerokai skiriasi nuo šio laimės aprašymo...

Tačiau Jėzus meta iššūkį, kurio prasmę galiu išgirsti ne patraukdamas Kalną užstojančią kalną, bet užlipdamas ant jo – kalno, kuris kartu yra ir Taboras, ir Golgota. Tai yra, pripažindamas realybę tokią, kokia ji yra, tarsi pasilypėdamas ant jos, kad atsivertų horizontas – ir galbūt nauja kalnų grandinė... O realybė tokia, kad tiek mano, tiek kitų gyvenimai yra paliesti skausmo ir žaizdų, nepritekliaus ir alkio. Kad dažnai mūsų akyse klesti ne dorieji, o sukčiai, kad išnaudojimas ir naudojimas kitu yra tiek dažnas mus supančioje aplinkoje, jog dažnai jo net neberegime. Stoję šios realybės akivaizdon galbūt drauge su pranašu Jeremiju atsidūstame: „Teisus tu liktum, Viešpatie, jeigu įsivelčiau į ginčus su tavimi. O vis dėlto turiu nusiskųsti tavimi. Kodėl sėkmė lydi nedorėlius? Kodėl visi sukčiai tarpsta?.. Vešliai sau auga...“. Galbūt tada susimąstome apie blogio kilmę, apie nuodėmės iškreiptą ir sulaužytą mūsų pasaulį ir tai, ką Dievas apie tai pasakytų...

Į mūsų atodūšį Jėzus atsako labai paprastai – tampa tokiu pačiu, vienu iš vargdienių - alkstančių, verkiančių, atstumtų, visu savo asmeniu atvesdamas mus su mūsų žaizdomis ant kalno ir parodydamas į tą kitą Kalną, visą laiką stūksojusį mums už nugaros – Dievą ir žmogų. Tuomet „Dievo ašaros ir Dievo vaikų ašaros susilieja ir tampa vilfties ašaromis“.

Dar geriau įsižiūrėję, nebematome ribų, skiriančių kalną nuo Kalno, ir net kalnus nuo savęs – slėpiningai, bet garantuotai, Jis atrandamas. Tuomet širdis ragauja tai, ką taria Jėzaus lūpos: „Palaiminti jūs, vargdieniai, nes jūsų yra Dievo karalystė.“ Tada nebestebina ramybė ir vidinis džiaugsmas, prasiveržiantys regimai sunkiose gyvenimo situacijose, kur ištikimybės Dievui kaina pradžioje atrodė tokia didelė... Arba stebina, bet taip, kaip galima stebėtis, grožėtis ir dėkoti.

Aš nežinau, ar Jėzus įspėdamas turtuolius, sočiuosius, besijuokiančius ir žmonių giriamus, nori pabrėžti palaiminimų realumą, ar perspėti dėl to, kas neišvengiama. Bet tikiu, kad tai ne praeikimas ir ne draudimas tinkamai naudotis žemiškais dalykais, juoktis ar patirti kitų gerumą... Greičiau tai perspėjimas tiems, kurie ieško savo vilčių išsipildymo vien šiapus, pasmerkdami save amžinai nepilnatvei, atkakliai atsukdami nugaras Kalnui už kalno. Tai kvietimas laiku atsigręžti. Tai kvietimas į tiesiog dievišką pilnatvę.

Jubiliejus senovėje ir dabar

Bažnyčia Jubiliejaus išskilmės tradiciją perėmė iš Dievo tautos – Izraelio tikėjimo kraičio. Todėl norint tinkamai švęsti šią tikėjimo išskilmę, reikia pažinti ne tik dabartines Jubiliejaus tradicijas, bet ir šių Šventųjų metų kilmę, teologines ir istorines Jubiliejaus šaknis.

Jubiliejus Izraelyje

„Jubiliejami“ Šventajame Rašte (o vėliau – ir Bažnyčios tradicijoje) vadinami ypatingi metai. Šis vardas kyla iš muzikos instrumento (hebr. *yobél*, „avino ragas“), kuriuo kasmet būdavo skelbiama Permaidavimo dienos išskilmės pradžia, o kas 50 metų (t. y. praėjus septynioms „metų savaitėms“ – septyniskart po septynerius metus) Permaidavimo diena žymėdavo ir ypatingų metų – Jubiliejaus pradžią: *Atskaičiuosiu septynias metų savaites, septynis kartus po septynerius metus taip, kad septynerių metų savaitės sudarytų keturiasdešimt devynerius metus. Tada, septintojo mėnesio dešimtą dieną, skardžiai pūsi ragą – Permaidavimo dieną jūsų rago gaudesys teaidi visame jūsų krašte. Švęsite penkiasdešimtuosius metus ir paskelbsite laisvę krašte visiems jo gyventojams. Tai bus jums Jubiliejaus metai: sugrįšite kiekvienas jūsų prie savo nuosavybės ir kiekvienas jūsų į savo šeimą. Tie penkiasdešimtieji jums bus Jubiliejaus metai: nesėsite, nepjausite jokių savaimė išaugusių javų, nenurinksite vynuogių nuo neapgenėtų vynmedžių, nes tai – Jubiliejaus metai. Jums jie bus šventi: galite valgyti tik tai, ką išaugina pati dirva. Šiais Jubiliejaus metais kiekvienas iš jūsų sugrįšite į savo nuosavybę* (Kun 25, 8–13).

Jubiliejus Izraelyje pirmiausia susijęs su žemės teologija: Dievas iš Egipto savo tautą išsivedė ne į nežinią, bet į Pažado žemę. Todėl Dievo įsakymas švęsti Jubiliejaus metus yra persmelktas atminties apie išėjimą iš Egipto vergijos: *Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris išvedžiau jus iš Egipto, kad duotčiau jums Kanaano žemę ir būčiau jūsų Dievas. (Izraelitai, dėl skolų tapę samdiniais, Jubiliejaus metais) paliks šeimnininką – jie ir jų vaikai – ir sugrįš į savo šeimą; jie atgaus savo tėvų nuosavybę, nes jie mano tamai, kuriuos aš išsivedžiau iš Egipto. Jie nebus parduodami, kaip yra parduodami vergai. Jeigu (dėl skolų tapę samdiniu Izraelitais) nebus atpirktas nė vienu iš galimų būdų, Jubiliejaus metais jis ir jo vaikai bus išlaisvinti, nes Izraelitai yra mano tamai, kuriuos aš išvedžiau iš Egipto. Aš, Viešpats, esu jūsų Dievas* (Kun 25, 38. 41–42. 54–55).

Vis dėlto išrinktosios tautos gyvenimas šioje žemėje buvo paženklintas dvilypumu: nors Dievas tautai šią žemę „atidavė“, ji taip niekuomet ir netapo tautos „nuosavybe“ – Izraeliui Dievas suteikė teisę į šios žemės derlių, bet ne į pačią žemę: *Žemė nebus parduodama pilnai, kadangi žemė yra mano, o jūs esate ateiviai, laikinai gyvenantys su manimi* (Kun 25, 23).

Todėl, netgi jei šeima dėl skolų turėdavo perleisti šią žemę kitam savininkui, ji vis tiek likdavo *tos šeimos* žeme, kurią ji galėdavo vėl atgauti, pavyzdžiui, padedama atpirkėjo (turtingesnio giminaičio, kuris galėdavo „atpirkti“ šeimynai jos žemę). Tačiau net ir atpirkėjo teisė negalėjo užtikrinti visiško teisingumo, nes išliko galimybė, jog galiausiai visa Pažado žemė pereis į kelių labai turtingų „atpirkėjų“ rankas. Todėl Jubiliejus – žemės grąžinimo jos tikriesiems savininkams metas – yra ypač reikšmingas įvykis: taip garantuojama ir ginama šeimos teisė į jai skirtą žemę, o kartu užtikrinamas ir pačios šeimos išlikimas.

Būtent šeima yra esminė tautos dalis, per kurią Izraelyje kuriamas ir patiriamas sendorinis ryšys su Dievu. Todėl teisės į žemę išsaugojimas bei laisvės grąžinimas samdiniais dėl skolų tapusiems Izraelitams turi būti suprantamas kaip šeimos išsaugojimo sąlyga. Savo ruožtu šeimos apsauga Izraelyje yra sendorinio ryšio su Dievu išsaugojimo pamatas. Todėl Jubiliejus, pačia savo esme, yra atsisigręžimo į šeimą išskilmė sendoriniam ryšiui su Dievu atnaujinti ir sustiprinti.

Jubiliejus po Jėzaus – Naujojoje Sendoroje

Luko evangelijoje Jėzus savo misiją apibūdina kaip Jubiliejų: *Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane nešti Evangelijos beturčiams, siuntė mane skelbti belaisviams išvadavimo, akliems – regėjimo, paleisti prispaustusius į laisvę, skelbti maloningų Viešpaties metų.*

Šiandien minime Lietuvos valstybės atkūrimo dieną

Vasario 16-oji – tai išskirtinė diena mūsų tautai ir valstybei, nes 1918 m. vasario 16 d. Lietuvos Taryba savo posėdyje paskelbė „atstatanti nepriklausomą, demokratinius pamatais sutvarkytą Lietuvos valstybę“. Nepriklausomybės akta pasirašė 20 Lietuvos Tarybos narių. Tarybą sudarė: Saliamonas Banaitis, Mykolas Biržiška, Jonas Basanavičius, Kazys Bizauskas, Pranas Dovydaitis, Steponas Kairys, Petras Klimas, Donatas Malinauskas, Vladas Mironas, Stanislovas Narutavičius, Alfonsas Petrulis, Antanas Smetona, Jonas Smilgevičius, Justinas Staugaitis, Aleksandras Stulginskis, Jurgis Šaulys, Kazimieras Steponas Šaulys, Jokūbas Šernas, Jonas Vailokaitis, Jonas Vileišis.

➔ Jėzus šiuos pranašo Izaijo žodžius (plg. Iz 61, 1–2) kartoja ypatingu būdu – visu savo gyvenimu, darbais bei santykiais Jis *paliudijo* ir *įvykdė* šią pranašystę. Būtent Kristaus gyvenime visiškai atskleidžiami abu esminiai Jubiliejaus bruožai: atleidimas ir sugrąžinimas, išlaisvinimas ir atkūrimas. Bažnyčia atpažįsta, kad būtent Kristaus atėjimas ir Izraelio vilties išpildymas reiškia tikrąjį Jubiliejų – dieviškosios tvarkos atkūrimo ir prislėgtųjų išvadavimo pilnatvę Dievo karalystėje.

Naujasis Testamentas (arba Naujoji Sandora) neginčijamai liudija, jog Kristaus atėjimas atskleidė gilesnę Jubiliejaus reikšmę – jau ne tik Izraeliui, bet (per Bažnyčią) ir visai žmonijai. Žvelgiant į Jėzaus gyvenimą, kančią, mirtį ir Prisikėlimą, darosi aišku, kad Nazareto sinagogoje Jis kalbėjo anaipol ne apie siaurą ar pažodinį *Kunigų knygoje* aprašytą Jubiliejaus nurodymų įvykdymą. Jubiliejus Jėzui pirmiausia reiškė tinkamą išrinktosios tautos bei visos žmonijos atliepą į prisiartinusios Dievo karalystės skelbimą. Įsikūnijęs Dievo Sūnus, pats stodamas jų vieton, „belaisvius išvaduoja“ iš nuodėmės skolos Dievui. Evangeliją skelbia ne tik žodžiais, bet ir darbais, o vėliau – per Bažnyčią – ir sakramentais, taip leisdamas kiekvienam iš mūsų, ypač liturgijoje, *dalyvauti* šioje Evangelijoje ir ją *patirti*.

Bus daugiau.

Tęsinys.

Pradžia 146 nr.

leva Puošūnaitė

Neturime galios panaikinti ar valdyti savo pyktį. Tačiau reguliuoti – taip!

Naudokime mums tinkamą būdą, kuris padėtų nusiraminti: kvėpuokime grynu oru, būkime gamtoje, užsiimkime patinkančia veikla, klausykime mėgstamos muzikos ir pan.

Būkime sau geri. Tiesa yra ta, kad pyksta mūsų asmenybės dalis – piktas vaikas, nes tik piktas vaikas nori, kad būtų taip, kaip jam patinka. Sveikas, suaugęs žmogus nusiramina ir eina spręsti problemų. Taigi, elkimės su savimi kaip su savo mažuoju vaiku – pabūkime sau geri, pasirūpinkime vidiniu vaiku, paguoskime jį. Savęs baudimas, kritikavimas tik pailgina pykčio bangą.

Spręskime problemas pykčio bangai nuslūgus, eikime spręsti problemas pagal tai, kokių rezultatų norime: susirašykime visus galimus variantus, jų privalumus, trūkumus, tikėtinas pasekmes, išsirinkime geriausią variantą, imkimės veiksmo, įvertinkime rezultatą.

Aiškiai išsakykime savo poreikius aplinkiniams vartodami poreikių kalbą. Pyktis kyla iš aiškiai žodžiais neišsakytų mūsų poreikių. Kaip žmonės sužinos, ko mes norime, kas mums svarbu, jei aiškiai, pagarbiai to neišsakysime? Pabrėžtina, kad tokiame pokalbyje svarbu prašyti, o ne reikalauti.

Pabaiga.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.